

turbarum, & errorum; qualicumque poenitentia ductus. Voetius confitetur l.c. *spiritibus illum, postquam penitus eos perspexerat, renun-
diasse, Deique gratia prudentius postea egisse.* Verum clade rustico-
rum, ipsiusque Munzeri, perterritus, id fecit, siquidem probe
intelligeret, non posse se aliter, quam sententiarum retracta-
tione, potestatem consequi, in Saxoniam, ex qua proscriptus,
& exterminatus erat, redeundi. Quibus motus Lutherus,
Caroloftadium Electori reconciliavit, & multis magnisque pre-
cibus eo rem perduxit, ut integrum ipsi esset, regiones Saxo-
nicas repetere. Interea temporis, dum haec Lutherus medita-
retur, Caroloftadium, clam accersitum, in suis aedibus occul-
tavit, donec Electorem exoraret. Neque aliquis eius rei fuit
conscijs, praeter M. Wolfium, Lutheri amanuensem. Quae
Alberi commemoro fide. Nam apud alios illam circumstanti-
am adeo plene, vix memini, me legisse. Sed non praestitit Lu-
thero animum, pro tantis beneficiis, gratum. Instituit namque
literarum cum Schvvenckfeldo & Krautvvaldo, notissimis Sile-
siae Fanaticis, commercium, animumque a Lutheri, eiusque
doctrina, alienum, satis superque prodidit. Ita ex socijs cogno-
scitur, qui non cognoscitur ex se. Tandem vero, contra datam
Luthero, ipsique Electori, fidem, clam ex Saxonia auffugit, &
Tigurum primum, dein Basileam sese contulit. Vbi Pastoris
munere functus, A. clo Io XLI. obiit, non sine indignationis
divinae indicio, si famae constanti, atque omnium celebratae
fermonibus, aliquid tribui possit. Scio enim Boquinum iam
tum in dubium vocasse, quod ipsum Theologi Basileenses, de
eius morte, ad exteros perscripserunt. Id tamen dicimus, vi-
deri Caroloftadium in nonnullis remissionem factum. Nam
gradus Academicos, quos antea tantopere averfatus erat, ita
probavit, ut Simonem Grynaeum ante, admittere ad professio-
nem Theologicam noluerit, quam nomen Theologiae Docto-
ris assumeret. Ad quam controversiam componendam, cum Ca-
pitone, & Bucero, Basileam invitatus est Io. Sturmus, ex cuius
Anti-Pappo IV. haec commemorat Melchior Adamus. Haec si
observasset Io. Hornbeckius, temperasset sibi a convitiis, in B.
Lutherum, & Lutheranos reliquos, in S. C. Lib. X. p. 756. Nonne
enim